

ŠATNA Č. 2

Školní časopis ZŠ Luh - Vsetín

červen 2013

ROZLOUČENÍ DEVÁŤÁKŮ

Blíží se konec školního roku a zase odcházejí...

Tentokrát jsme se snažili vybrat nejzajímavější úvahy a názory těch, kteří jsou tady naposledy a čeká je další životní éra. Tímto způsobem se s vámi chtějí rozloučit a možná i poradit, nebo sdělit svůj názor na tuto školu.

Lucie Prokopová, 9. B

Na této škole jsem byla od 5. třídy a prožila jsem zde docela dobré časy. I

když musím přiznat, že někdy to byla muka. Ale jsem ráda, že jsem mohla poznat tyhle lidi, jak z naší třídy, tak z áčka. Je mi líto, že jsem s těmito lidmi nemohla prožít dvoudenní výlet a je mi taktéž líto toho, že jsme nebyli na pobytovém lyžáku. Z této školy odcházím se smíšenými pocity, smutná z toho, že opustím své kamarády a NĚKTERÉ učitele, ale jsem ráda, že na nové ško-

le můžu začít od začátku a poznat nové lidi.

Klára Pončíková, 9.B

Za těch 9 let co tady chodím, jsem si našel mnoho dobrých přátel a bude složitě je nevídat tak často jako teď. Zažil jsem s nimi dobré i špatné věci, ale rád budu vzpomínat jen na to dobré. Doce-la se na další školu těším. Poznám nový kolektiv a nové přátele.

Martin Dýbal, 9.A

Mé nejlepší období na této škole bylo, když nás učila p.u. Staňková! Jsem ráda za poznání nových lidí v naší třídě, ale už vím, že se takto jako celek nikdy nesejdeme. Mohli jsme se rozloučit na našem posledním výletě v 9. třídě, ale to se asi nestane! Mrzí mě to, že opravdu nikam nepojedeme. Jsem ráda, že nám p.u. třídní zařídila exkurzi do Osvětimi, ale i tak to nebyl výlet! (...)

Alena Valešová, 9.B

Tímto textem bych se chtěl rozloučit se všemi učiteli, zaměstnanci a hlavně s žáky (...). Můžu radostně prohlásit, že jsem to zvládl a udržel se na nohou i přes tolik nezdarů. Budu upřímný. Už se nemůžu dočkat až z tudma vypadnu ! Ale nemám na školu jenom nepříjemné vzpomínky. Potkal jsem zde skvělé lidi, které už možná nikdy v životě nestřetnu. Také jsem pobral zkušenosti od mnoha učitelů i od těch, kteří nebyli zrovna féroví (...).

Patrik Navrátil, 9. A

Začalo mi to vesele. První roky jsem se bavil. Postupně mi chození do školy otrávil jako celé vyučování, tak zbytek dne, včetně neblahého usínání. V současné době se nemohu dočkat konce školního roku a začátku nového v nové škole a i s novým kolektivem.

Radek Fojtů, 9.A

(...) Dodnes se směji našim fotkám a hlavně videím, které jsme dostali na CD na památku. Přejít na druhý stupeň byl celkem v klidu, všichni měli různé brýle, které se nám postupem času vytratily. Nejvíce ze všeho mě mrzí, že jsme nejeli na žádný pořádný výlet(...). Jsem samozřejmě smutná, že se už nikdy takto jako kolektiv nesejdeme, ale takový je život. Zkrátka musíme jít dál.

Kateřina Prikrylová, 9.B

(...) Dlouhé roky se s námi táhne pověst nejhorší třídy na škole. Bohužel, ale nikdo nikdy nevyslechl náš názor. Chápu, že jsme děti. Přece máme i svá práva, ne? Naše třída je převážně ovládaná kluky, ale nikdo k tomu nepřihlédne

(...). Další téma jsou výlety. Bylo nám řečeno, že na výlet se už několikátý rok nepojede. Prý kvůli tomu, že jsme nevladatelní. Hokejisté před rokem – daleko horší. Myslím, že se s námi vyjít dá. Příklad p.u. Chrobáková. Ze začátku jsme s ní nemohli vyjít, ale postupem času jsme se „skamarádili“.

Daniela Mirošová, 9.A

Na této škole jsem od 1. třídy. Jako třídní učitelky jsme měli 1.-3.ročník: nevím, 4.-5.ročník: Mgr. Mrnušíková, 6.-9.ročník: Mgr. Teplá.

Jiří Změlík, 9.B

Konečně nadešel poslední den, na který se těším už strašně dlouho. Na této škole se mi nelíbilo řešení problémů vedením školy. Nejlepší, ale co mě mohlo potkat na této škole, je tato třída. Při každém problému jsme stáli při sobě.

Jan Sklenář, 9.A

Na této škole jsem se pár věcí naučila. Cítila jsem se tu od počátku dobře. Náš kolektiv byl celkem bez problému. Jsem ráda, že jsem tyto lidi poznala, i když ne vždy jsme měli stejné názory. A i když jdeme každý na jinou školu, vím, že někteří se budeme vídat neustále. Byly to časy, na které budu ráda vzpomínat. Z této školy odcházím s dobrými dojmy a budu převážně doufat, že na střední škole to nebude o moc horší.

Kateřina Tataláková, 9.B

Do základní školy chodím 9 let a naučil jsem se zde mnoho věcí, které budu moct použít do života. Ano, pravda, asi nepoužiji každý vzorec, který jsem se učil v matematice, ale myslím si, že jsem tady ten čas nepromarnil jen tak. Škola mi ale nedala jen vzdělání, dala mi něco víc, něco mnohem důležitějšího. Přátelé, které jsem tady našel, jsou jedineční, a vzpomínky, které s nimi mám, jsou nenahraditelné (...).

Ondřej Krajča, 9.A

Na této škole jsem se ze začátku cítila vcelku dobře. První stupeň byl vcelku bezstarostný, ale druhý už takový nebyl. Ne se všemi učiteli si rozumíme. Ale jsem ráda, že jsem mohla poznat lidi, jako jsou v naší třídě nebo v 9.A, protože vím, že i když nejdeme na stejnou školu, tak se budeme s některýma pořád vídat. Celkem mě mrzí, že jsme společně nemohli jet na žádný pořádný výlet. Byly to hezké časy a všichni jsme si to i užili, ale zároveň se těším, že na střední škole zase poznám nové lidi.

Patricie Peltsarszká, 9.B

(...)Všichni devátáci rozkřikují, že se těší, až odtud odejdou, ale myslím si, že každému to bude chybět. Aspoň trochu. Kolektiv jsme měli super, každý stál za každým, všichni si pomáhali. Mě to chybět teda bude. Ale na druhou stranu se těším na novou školu, nové lidi, učitele (...).

Markéta Martinková, 9.A

Devět let na této škole se mi líbilo. Učitelé byli většinou hodní, ale taky přísní. S naší třídou jsme tvořili skvělý kolektiv. Vždy jsme se spolu nasmáli. Akorát mi trochu vadí, jak vaří ve školní jídelně. Mohli by vařit lépe.

Markéta Surovcová, 9.B

Mezinárodní setkání na základní škole v Luhu

Projekt: Volba povolání

Dne 23. dubna 2013 se uskutečnilo na naší škole poslední setkání vsetínských základních škol (Luh a Rokytnice) a slovenské základní školy v Pruské. Tématem dne byla příprava na volbu povolání.

Pracovali jsme ve třech skupinkách po deseti žácích a učili jsme se, jak se rozhodovat při výběru školy. První skupina vyplňovala testy, abychom si ujasnili, co nás skutečně zajímá a podle toho si pak vybrali povolání. Druhá skupina hodnotila různá pozitiva a negativa u všech typů škol. A nakonec jsme se naučili vyplňovat přihlášku na střední školu.

Dopoledne skončilo a všichni jsme dostali chuť na něco dobrého.

Po obědě nám místostarosta Vsetína Mgr. Petr Kořenek domluvil návštěvu firmy Galvamet, kam se jen tak někdo nedostane. Ujal se nás hned majitel firmy, který nás důkladně provedl firmou a hovořil s námi o žádaných oborech a radil nám, jakou cestou se vydat. Taky vysvětloval, jak hospodařit s elektřinou. Jeho firma má totiž heslo „ekologická firma“, a tím se taky řídí.

Po celé prohlídce nám popřál hodně štěstí při rozhodování a rozloučil se.

Tím den skončil a my se rozjeli do svých domovů.

Janek Juriš, 8.A

Armáda v Luhu!

V úterý 30. dubna 2013 jsme na naší škole zažili přednášku z prostředí české armády.

Navštívili nás dva vojáci, kteří působili v roce 2009 v Afgánistánu. Jejich mise trvala šest měsíců, za tu dobu se Přemyslu Gottwaldovi a jeho kolegovi stýskalo nejen po rodině, po české kuchyni, ale i po bezpečí, které jim velmi chybělo. Popisovali nám i obydlí, ve kterém žili, přednášku doplňovaly i fotky, takže jsme si mohli toto prostředí lépe představit.

Z přednášky jsme si odnesli i řadu informací o extrémních situacích. Např. jednou se tam teplota vyšplhala až k 60°C na slunci a vojáci tam museli nosit 40 kilové batohy a 20 kilové vesty. „Ze začátku jsme byli hned udýchaní, ale časem jsme si zvykli,“ prozrazuje Přemysl Gottwald, bývalý žák naší školy.

Hodně jsme si také povídali o afgánských zvycích. Tamní lidé např. nejedí maso kvůli tomu, že považují zvířata za špinavá, ženy musí chodit zcela zahalené

a nemají žádná práva, jsou v domě až po zvířatech. Muž může mít tolik žen, kolik uživí.

Dále vybrali tři dobrovolníky (Šimona Matějčka, Natálii Lučanovou a Lucii Lačíkovou) a oblékli je typického afgánského oblečení. Dívky představovaly manželky a Šimon jejich muže, přednáška byla velmi zajímavá a ani chvíli jsme se nenudili.

Lucie Lačíková, 8.A

TALENTINUM 2013

Letos se už tradičně konalo na naší škole Talentinum, soutěž, ve které mohou děti s citem k hudbě předvést, co dokážou. Letos se do velkého finále dostalo 18 nadějných dětiček. Rozhodli jsme se je tedy vyzpovídat, min. ty, co byly ve škole k zastížení. Bohužel jsme fotky pořizovaly až při vystoupení a došly nám baterky, jak ve foťáku, tak v diktafonu, proto se omlouváme, kdybychom něco vynechaly, nebo prohodily.

NATÁLKA ŽÁKOVÁ

- hraje na flétnu písničku „Černé oči“ ještě s Jituškou a Míšou, často cvičí, baví ji to, šla by i příště, 2.třída

MÍŠA ČERMÁKOVÁ

- hraje s Natálkou, Jituškou, měly by radost, kdyby vyhrály, 2.třída

JITUŠKA BORSÍKOVÁ

- hraje na flétnu v triu Natálka, Míša, Jituška, foukání do flétny ji

baví, ráda by šla zas, věří si, ovládnání flétny zkouší každý den, svým hraním by se neživila...

AGÁTKA KINSKÁ

- hraje na housle, hudba ji baví, šla by i příště, cvičí 5x týdně

ELLEN ŠTASTNÁ

- zpívá „Sladké mámení“, zpěv ji baví, šla by i příště, trénuje 2x týdně

HONZÍK GERŽA

- hraje na kytaru, své umění zkouší 3x týdně, skladba pro Talentinum: „Andantína“, hra ho baví, vyzkoušel by se rád znovu

MARUŠKA FILGASOVÁ

- klavír, cvičí 4x týdně, hraje skladbu „Tendres“, klavírování ji baví, šla by znovu

MÍŠA JAVORKOVÁ

- jejím nástrojem je klavír, hrála „Dobrou zprávu“, hraní ji baví, cvičí každý den, věří si, otestovala by se ráda znovu, výhra by ji přinesla pocit radosti

HONZÍK DUBČÁK

- hraje na housle, fidlání ho baví, připravil si „Lander“, cvičí celý týden, hraje dobře, věří si!, šel by rád znovu, výhra by ho potěšila

PAVEL JOCHEC

- instrumentalista – klavír, písnička „Love me tender“, hra ho baví, snaží se sáhnout si na kláve-

sy každý den, rád by se hrou živil, věří si, rád by vyhrál, znova by šel taky....

TEREZKA KAŠPAROVÁ

- 1. třída, zpívá písničku „Pátá“, cvičí do mikrofону, když jí řekne maminka, zpívání ji baví, kdyby vyhrála, radovala by se, chtěla by být zpěvačka, v soutěži věří Barči

BARUNKA ...ŠKOVÁ

- 1. třída, zpívá, při vystoupení nám předvedla svá roztrěpaná kolínka, při rozhovoru ve škole svaly :), zpívala píseň „Akáty šumí“,

mil Stříhavka)“, znovu by šel a při výhře by měl radost

SIMČA LIŠKOVÁ

- zpívá, což ji baví, hlasivky napíná zhruba každý den, slavný song „Halleujah“, půl na půl si věří, klidně by se zpěvem živila, kdyby vyhrála byla by šťastná (což vyhrála), ráda by šla znovu, fandí sobě i těm malým, 7. třída...

HONZA MACHOVJÁK

- 8. třída, zpívá „Šrouby do hlavy“, zpěvu se nevěnuje přímo, nejvíc fandí Simči Liškové

KRISTÝNKA KAŠPAROVÁ

- 3. třída, písnička od Kristýny „Při oltáři“... Zpívá od mala, fandí sobě!

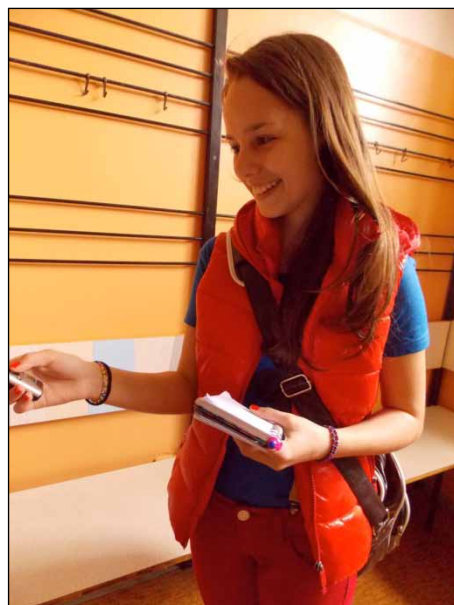
zpívá (podle svých slov) do „pí-
chačky“, trénuje téměř každý den,
její záliba ji trochu baví, kdyby
vyhrála – jákala by (konečně jiná
reakce!, jákala bychom s ní)...
V soutěži věří Terči...

MIREK KONEČNÝ

- zpívá, jeho zpěv ho baví, cvičí
1x týdně, v soutěži si věří, byl by
rád, kdyby se zpěv stal jeho prací,
připravil si „Země vzdálená (Ka-

Celou soutěž bychom si rády
dovolily hodnotit kladně, protože
nám přijde fajn, že na naší škole je
příležitost ukázat svoje hudební cí-
tění... V přestávkách jsme mohly

vidět zajímavé taneční vystoupe-
ní, ale jak už jsme řekly, baterky
zradily... Nejzvláštnější bylo, že
při opravdu skvělých výkonech se
nám dělala „husí“ kůže... Myslím
si, že ať už vystupují umělci nebo

první stupeň - my, reportérky, jsme
si celý den rádně užily ...

*Daniela Baránková
a Pavlína Trličíková, 8.B*

Nad čím přemýšlíme

Vandalismus ve školních lavicích

Vandalismus. Ve slovníku cizích slov jako „zá-
měrné poškozování nebo ničení cizího majetku“.

Je to problém, se kterým se setkáváme snad kaž-
dý den. Problém, který se, bohužel, vyskytuje i za
školními lavicemi.

Jak by bylo vám, kdyby u vás doma někdo
bodol kručítkem do stolu? Jak byste se cítili,
kdyby někdo bouchal vašimi dveřmi tak prudce
a silně, až by se to rozléhalo po celém domě?
Bylo by vám to příjemné?

Někdo záměrně píše nadávky na lavici, mí-
řené vůči některým učitelům, aby udělal na své
spolužáky dojem. Jasně, udělá na ně ten největ-
ší dojem! Ale jaký? Podepíše se tam. Nenapíše
tam přímo své jméno.

Bude tam napsáno: „Tady šel vůl.“

Škorňa Stanislav, 9. B

Vymysleme si své dějiny!

Už jste se někdy setkali s tím, že je možné stejnou událost v dějinách vykládat různým způsobem? Že ve dvou knihách se totožná historická událost popisuje pokaždé jinak?

Ponechme stranou možné lajdáctví a nedostatečnou odbornou přípravu historiků, kteří něco takového mohou způsobit. Co když se ale dva historici připraví stejně dobře, ovládají podobné pracovní metody (Aha! Nové slovo! Metoda je způsob práce) a mají k dispozici totožný historický pramen (- to je něco, co nám člověk po sobě zanechal -)?

Tak jsme si udělali takový pokus: dostali jsme jeden dobový dokument, starou fotku z První světové války (to je ten pramen, vidíte ho dole) a zkusili jsme si představit, co se tam tehdy událo. V něčem jsme se shodli, v něčem ne. Poznáte, v čem jsou naše výklady rozdílné a hlavně – proč?

Odpovědi nám noste do 8.B – Šimonovi a Dance, nebo do 8.A – Jankovi a Lucce.

Žáci osmých tříd

Kam se člověk podíval, všude samí mrtví. Každou chvíli něco bouchlo a všude byl hrozný smrad a kouř. Můj kamarád ležel asi 5 metrů ode mě. Oba jsme byli velice zaneprázdněni. Pořád jsme museli dávat pozor, zda se k nám neblíží nepřítel.

Najednou na mě kamarád zařval: „POZOR! Blíží se k nám tři ozbrojenci!“ Zpozorněl jsem a začal mířit na jednoho z nich. Zasáhl jsem ho přímo do hrudi. Za pár vteřin padl k zemi. Můj kamarád zasáhl zbylé dva.

Karolína Vlhová, 8.B

..., „Ach jo, už mě to tu nebaví!“ prohlásil Eda po dvou hodinách ležení. „A myslíš si, že mě to baví? Trčíme tu už čtvrtý den a pořád se skoro nic neděje!“ odpoví mu na to jeho nový kamarád Robin s unuděným výrazem na tváři.

Je to nekonečná válka. Občas se ozve nějaká ta rána, ale nikdo nemá odvahu vylézt ze svého pečlivě udělaného zákopu. „Pojď, máme jít blíž, podívat se, jestli se

ti na druhé straně neuráčili vylézt ze svého brlohu!“ uchechtl se Robin a drápal se po svahu nahoru. Eda ho následoval, to víte, rozkaz je rozkaz! Na vrcholu Eda zahlédl něco podezřelého. „K zemi!“ zakřičel, ale ne zase tak nahlas. Oba se přitiskli na zem. Začali se plížit. „BUM!!!“ ozvalo se a Robinovi proletěla nad hlavou kulka. „STRÍLÉÉÉJ!!!“ uslyšel Robin a tak střílel. Trefil nějakého Němce v bílé uniformě. Ten se pomalu a se sípěním skácel k zemi. Umíral...

Pavčina Trličíková, 8.B

Byl chladný den a v blízkém okolí se vlekly pásy mlhy. Všude se snášel prach a zápach z vybuchlých dělostřeleckých granátů. Najednou mě kamarád upozornil na tři ozbrojence, co se vynořili z mlhy. Zamířil jsem na toho, co byl na pravé

straně a vystřelil. Zasáhl jsem ho přímo do hrudi, mezitím kamarád zastřelil toho uprostřed. Než jsem stačil zasáhnout třetího ozbrojence, dopadl přímo vedle vojáka, který byl v zákopu od nás nejvíce nalevo, granát. Granát jej roztrhal na kusy a ihned zabil. Bylo to hrozné.

Petr Pechal, 8.A

Nervózně klečím v zákopu a

čekám, kdy nastane chvíle zaútočit na protivníka, ale v myšlence na mou rodinu a na to, jak tahle krutá válka skončí, mne přeruší heky mladíka klečícího pár metrů opodál. Říkám mu: „Neboj, to bude v pohodě. Všechno nakonec dobře dopadne.“

Po pěti minutách nastala chvíle, kdy jsem měl šanci si poprvé vystřelit. Blížili se totiž k nám tři Němci. Poprvé jsem minul. Po-

druhé taky. Když jsem si nabíjel pistoli, protivník v bílém kabátě využil příležitosti. Rozmáchnul se a málem hodil granát směrem na mě, když v tom jsem uslyšel výstřel a Němec se skácel k zemi. Čekal jsem, že do něho střelil ten silný a urostlý muž nalevo ode mě, ale byl to ten mladík, kterého jsem před pár minutami uklidňoval. Tohle jsem od něho nečekal.

Klára Paroušková, 8.A

ZAČÁTEK (povídka)

Ema už jako malá chtěla jít v dědových a otcových stopách a stát se hasičkou. Líbilo se jí, jak se oba chystali na nějakou soutěž nebo schůze a trnula strachem, když museli jet do zásahu. Ale ani strach ji neodradil. Proto také jednoho dne nastoupila společně se svou kamarádkou Viktorií k dobrovolným hasičům a nikdy toho kroku nelitovala, milovala to, nemohla se dočkat dalšího tréninku, i když byly někdy opravdu namáhavé. Vzpomíná na den, kdy nastoupila, jako by to bylo včera, a nemůže zapomenout, jak jim tehdy jejich vedoucí řekli, že za tři dny bude soutěž a oni tam pojedou. Všichni na ně vykulili oči a nemohli tomu uvěřit. Tři dny a mělo se jet na první soutěž, bylo to šílené, když si uvědomíte, že některá děcka viděla hadice, savce, rozdělovač, koš nebo mašinu poprvé v životě, ale nezbylo jim nic jiného než cvičit a cvičit. Než jste se nadáli, byl tu den D a společně s ním i obávaná soutěž.

Ema byla nervozní už při cestě v autě, ale když dojeli na místo a ona vystoupila, uviděla týmy, proti kterým budou soutěžit a nervozita ještě více vzrostla. Když se na ně tak dívala, věděla, že to nejsou žádní začátečníci, ale že mají docela hodně zkušeností. Nebyla to ale jediná věc, kvůli které se cítila hrozně. Byla košář a její kamarád, který měl na starosti savce, přes noc onemocněl, tudíž neměli, kdo by je zapojil, což byl velký problém. Proto ho museli co nejrychleji vyřešit. Vedoucí vzal Emu a šli se optat někoho z jiných týmů, jestli by jim nepůjčil někoho, kdo by jim savce zapojil. Netrvalo dlouho a našli ho, ochotně jim svého člověka půjčil. Jmenoval se Petr. Ema si pomyslela, že by si mohli rozumět a nějak to společně zvládnout.

Minuty ubíhaly a blížil se čas, kdy se budou muset všichni postavit na startovní čáru a čelit strachu z neúspěchu. Ten okamžik právě nastal. „Tři, dva, jedna start,“ rozhodčí vystřelil ze startovací pistole a časoměřič začal měřit čas. Všichni se rozběhli na svá místa. Ema vzala koš, Petr ji podržel savici, snažila se ho namotat co možná nejrychleji, aby měl Petr dost času na zapojení savců pořádně. Hodili je do kádě a strojník nasál vodu. Netrvalo dlouho a proudařům se podařilo rozsvítit červené světlo na znamení konce útoku. Časoměřič se zastavil a všichni si oddechli, že nic nepokazili a byli šťastní, že měli výborný čas.

„Na to, že trénujete pouhé tři dny, jste měli neuvěřitelně dobrý čas,“ kroutili nevěřičně hlavami. Měli pravdu, 23 sekund nebyl zrovna úplně nejlepší výkon, ale na začátečníky ano. Ema objala Petra a poděkovala mu za pomoc, musel totiž už jít, šel ke svému týmu, protože za chvíli byli na řadě oni. Teď už je čekalo jen vyhodnocení. Skončili na krásném třetím místě, a to i díky Petrovi, jehož tým byl druhý. Po vyhlášení se rozloučili, nemuseli nějak zdlouhavě, protože se určitě uvidí na dalších soutěžích.

Na tento den Ema hrozně ráda vzpomíná, poznala tu úžasné lidi, se kterými se i nadále vídává na soutěžích. A byl to také dobrý start pro nový tým dobrovolných hasičů.

Klára Pončíková, 9.B

BLÁZINEC (povídka)

„Emily!“ zakřičí Lizy na svou kamarádku. Emily schází ze schodů u školy, je zasněná a přemýšlí. Nemá teď náladu se s někým vybavovat. „Počkej na mě!“ ozve se zase za ní udýchaná Lizy. Emily se ani neotočí. „Děje se něco?“ Emily však neodpovídá...jako by ji ani neslyšela... Lizy ji nechává odejít. Se smutným výrazem na tváři se dívá, jak jí černý batoh se spoustou barevných placek mizí ve slunné uličce...

Na Emiliině čele se objeví mráček... Pořád na to musí myslet. Jak mi to mohl udělat?!?! Jak mu to mohl napsat, když o tom vůbec nic neví?! Nejprve by si měl ujasnit rozdíl mezi pojmy líbit se a chtít někoho... Každé má úplně jiný význam!!! Člověk, který tyto dva pojmy staví do stejné linie, není nic jiného než hlupák!! Jak mi to jen mohl udělat?! Nechápu to?! Klučičí mozky jsou občas tak neuvěřitelně natvrdlé... Kdo ví, co si o mě teď Robbie myslí. Beztak, že jsem úplně vypatlaná! Pokaždé, když se míváme na školních chodbách, se na mě divně dívá! Zajímalo by mě, co si v tu chvíli myslí? Ubíjí mě to!!! Radši sklopím hlavu k zemi. Nemám teď už právo se na něho ani podívat! Celá škola se na mě dívá jako na úplného vyvrhela! Ano, jsem jiná, ale jsem to pořád já! Často si uvědomuju, jak děcka okolo mě ovlivňuje dnešní svět...mrzí mě to!!

...asi nějak tak to vypadalo v Emiliině hlavě. Marně se - zabořená do svých myšlenek - snaží odemknout dveře do domu... Po chvilce se jí to přece jen podaří! Vchází do předsíně, vyzouvá si boty a vychází po schodech do svého podkrovního pokoje. Odhodí batoh na podlahu vedle koše a vysílána se svalí na měkkou postel... Je na dně... Rozbrečí se!! Slzy jí proudem tečou po tvářích...tiskne se k velkému plyšovému psovi... Ráda by to všechno napravila, ale ze svých zkušeností ví, že by to bylo ještě horší!!! Rozhodne se napsat o tom příběh do školního časopisu... Třeba jí někdo poradí...nebo aspoň ti lidé, kterých se to týká, pochopí, jak to doopravdy je...

Pavlna Trličíková, 8.B

Dopis z pralesa

(napsal Kryštof Borusík, 6.A)

Ahoj mami a tati,

píšu Vám dopis z naší expedice do amazonského pralesa. Sice jsem si myslel, že to bude jednodušší prodírat se tím vším křovím, ale zas tak moc si stěžovat nemůžu. Náš vedoucí si hned, jak jsme dorazili k cíli, vytáhl z batohu malou přenosnou televizi, jelikož jsme cestou narazili na domorodce, kteří nám náš kábl na elektřinu dovolili natáhnout až k nim do vesnice. Jejich šaman měl krásné svítící a blikací boty a na hlavě paruku s fialovými vlasy. Říkali nám, jelikož uměli plynule všemi jazyky, že jsme zatím prý nejlépe vybavená skupina (asi 58% našich lidí mělo dotykáče a tablety, minulá expedice jen starý, ošuntělý mobil).

Samozřejmě hned večer nás okradli a vystrašili, nebo spíš odvezli (spal jsem, ale viděl jsem světlo asi od džípu nebo dodávky) asi o 5 km dál. Hned, jak jsme se ráno všichni vzbudili (všichni byli mokří, jen já ne, jelikož jsem měl nepromokavou bundu), okamžitě jsme si přivolali záchranku. Naštěstí mně jako jedinému neklekl mobil.

Jinak se nám výlet celkem podařil, a tak Tě maminko i tatínku, moc pozdravuju. Asi za týden přijedu vlakem v 18:35, zatím čau

Váš Kryštof

P.S.: Mami, díky za tu bundu a mobil.

World of Warcraft: Cataclysm

World of Warcraft: Cataclysm je v pořadí 3. datadisk k jedné z nejpoužívanějších MMORPG světa World of Warcraft (WoW). Předcházely WoW the Burning Crusade a WoW Wrath of the Lich King.

Oproti předchozím datadiskům jsou například tyto novinky:

- maximální úroveň postavy byla zvýšena na 85
- 2 nové hratelny rasy: Worgeni (Aliance) a Goblini (Horda)
- nově přístupné kombinace ras a povolání
- létající mounty v Azeroth
- nová sekundární profese archeology
- někteří bossové z původní verze hry byli oživeni, přepracováni a zasazeni do nových Instancí (např. Ragnaros)
- nový systém guild - levelování guildy s následnými bonusy a výhodami
- změna talentových stromů
- změna u herní mechaniky některých povolání
- změny některých vlastností
- nové úkoly, zóny, dungeony, raidy, monstra, battlegroundy, předměty atd.

Nové (nebo upravené) dungeony:

- Blackrock Caverns - je zde 5 bossů. HC mod k dispozici

- Deadmines - v Cataclysmu bylo tomuto classic dungeonu přidán i HC mod pro hráče levelu 85. Normal mod zůstává stejný.

- End Time - jsou zde náhodně 2 ze 4 bossů plus vždy stejný poslední. Pouze jedna obtížnost. Dungeon přinesl patch 4.3.

- Grim Batol - jsou zde 4 bossové. HC mod k dispozici

- Hour of Twilight - jsou zde 3 bossové. Pouze jedna obtížnost. Dungeon přinesl patch 4.3.

- Lost City of the Tol'vir - jdou zde 4 bossové. HC mod k dispozici.

- The Stonecore - jsou zde 4 bossové. HC mod k dispozici.

- Throne of the Tides - je zde 5 bossů. HC mod k dispozici.

- Well of Eternity - jsou zde 3 bossové. Pouze jedna obtížnost. Dungeon přinesl patch 4.3.

- Zul'Aman - tato instance pro 10 hráčů byla předělána na dungeon pro 5 hráčů. Je dostupný pouze v HC modu.

Dungeon přinesl patch 4.1.

Připravil Jiří Změlík, 9.B

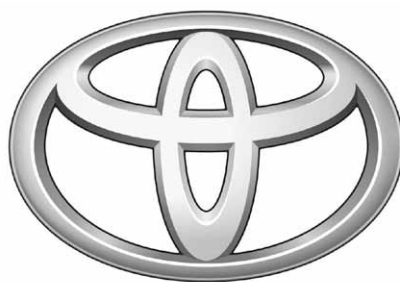

Toyota- kvalita sama

Jak jsem v předchozím čísle Šatny slíbil, v tomto čísle se budeme věnovat Toyotě. Toyota je japonská automobilka, založená v roce 1933. Jedná se o druhého největšího výrobce automobilů na světě a zároveň největší japonskou automobilku vyrábějící jak osobní automobily, tak dodávky, nákladní auta, motory, autobusy, roboty a jiné. Je to zároveň osmá největší společnost světa.

Jak už jste si přečetli z nadpisu, Toyotě kvalita nechybí. Po Lexusu, který ovšem vlastní taky Toyota (její luxusní tvář), je to nejspolehlivější značka světa. Že Toyota neklade důraz pouze na kvalitu, ale také na ochranu životního prostředí, dokazuje 18 hybridních modelů. V Toyotě se pořád snaží vynalézat technologie mající za úkol co nejvíce zpříjemnit a usnadnit každodenní život - nadměru spolehlivé a prakticky využitelné vozy. Se svými sportovně stavěnými modely přivezli zároveň novou éru těchto vozů- Supra, GT86, Celica atd. Tyto modely jako první obsahovaly hřebenové servo řízení, nezávislé uchycení kol, kotoučové brzdy na všech čtyřech kolech a další prvky, které se používají dosud. S tím, že Toyota vyrábí populární automobily, se můžete setkat v mnohých videohráčích- need for speed atd.

Co se týče interiéru, Toyota dokázala, že

TOYOTA

může vypadat zajímavě a zároveň vše může být logicky a přehledně seřazeno. Toto se ukázalo jako menší problém u ostatních automobilek- tlačítka za volantem, o kterých nevíte, co dělají a palubní deska, ke které potřebujete maturitu- abyste zvládli alespoň seřadit hodiny = Maserati, a mohl bych jmenovat spoustu dalších příkladů. Pohodlí

za jízdy, chytré systémy a komfortní řízení, to vše dělá z Toyoty druhou největší automobilku světa. Toyota by si zasloužila obrovskou pochvalu za to, že nebere auto jako spotřební zboží, a za to, že vždy šla svou cestou a nikdy neopisovala od druhých.

Napsat, který model je nejlepší, snad ani nejde, jedná se o to, co každý upřednostňuje. Mezi nejlepší sportovní modely bych řadil 2000gt, celica a moderní GT86. Pohodlí v Toyotách není problém, ale jako nejpohodlnější model své třídy je jasný vítěz Avensis - spousta místa pro cestující, kvalitní materiály a dílenské zpracování, ergonomie a velký zavazadlový prostor. Do terénu Land Cruiser -gigantické auto jednak vzbuzující úctu, jednak vyvolávající strach, ale rozhodně za těch 60 let vychytané auto.

Daniel Sušeň, 8.B

